

sidst et Udbrud af Fortvivlelse over hendes Udeblivelse, fuldt af nye Selvanklager og ny Bønfaldelse.

Stærkere Indtryk gjorde det dog paa hende, at det tillige indeholdt en aabenhjertig Redegørelse for hele hans Liv. Han skrev om sin Barndom som forældreløs Vajsenhusdreng, fortalte om de mange fremmede Hjem, han havde været anbragt i, hvor han tidligt vænnedes til at søge sine Glæder paa Gaden; som nærede hans Menneskeforagt og Mistilliden til anden Lykke end Øjeblikkets Nydelser. Først ved at lære hende at kende havde han forstaaet sig selv og sit Livs Tomhed, og han bønfaldt hende om ikke at forstøde ham nu, da han var fast besluttet paa at forandre sit Liv og gøre sig hende værdig.

I denne Selvbekendelse genkendte Jytte meget af sit eget Sinds Ensomhedsfølelse og Savn. Da hun havde læst den anden Gang, trykkede hun den overvunden til sit Hjerte. Og om Natten laa hun med Hænderne under Kinden og kunde ikke falde til Ro for Længsel efter ham. Den skræmmende Forudanelse, som hun havde været opfyldt af, siden hun første Gang følte hans blodhede Haand i sin: at han var den Mand, hun engang skulde tilhøre — den forvandlede sig i disse Timer for hende til lykkelig Vished. Hendes Skæbne havde indhentet hende, overrumplet hende, hun ønskede sig slet ikke længer Magt til at kæmpe med den. I sine Tanker vilde hun dog altid være